

HỒI THỨ HAI MƯỜI BẢY CƠ DUYÊN TRONG SINH TỬ MẢY MAY

Tiêu Anh coi như quanh mình không có ai hết lại mỉm cười nói tiếp:

-Còn trận đấu ngày mai, hai người khỏi cần ra tay đấu, để một mình già này đối phó với vợ chồng Dương Thúc Độ và Sở Lục Châu. Nếu già bị vợ chồng y giết chết, già này chỉ mong Tạ tiên tử đem lá huyết thư đi công bố cho thiên hạ võ lâm hay và cố làm sao đưa cho con gái của Ôn Sa đọc qua. Nhược bằng vợ chồng Âm Dương Song Ma bị chết dưới Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa của già này thì già này thế nào cũng đi kiếm con gái của Ôn Sa để nó trả thù cho mẹ nó. Như vậy Bạch Phát Quý Mẫu xưa nay vận bị thiên hạ coi rẻ và chỉ muốn giết được mới hả dạ, trước khi sám hối còn diệt trừ được hai hung ma cái thế, đã làm một việc công đức cho thiên hạ, thì già có chết cũng yên lòng vô cùng.

Lúc này Độc Cô Sách với Dật Tư rất tôn kính Tiêu Anh, hai người chỉ có lắng tai nghe thôi, chứ không còn biết nói gì.

Nói tới đó, mặt lộ vẻ rất hiền từ, Tiêu Anh nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Độc Cô hiền tể, bây giờ trước mặt Tạ tiên tử già này cam đoan với hiền tể, máu trong người con gái già này không có một chút căn bản tàn ác đâu. Nó rất đẹp, rất thông minh, rất thuần khiết. Từ giờ trở đi, hiền tể phải đối xử tử tế với nó một chút. Thế nào nó cũng xứng đáng là người vợ hiền của hiền tể.

Lúc này, mặt của Độc Cô Sách đỏ bừng, không khác gì bộ mặt của Quan Công mà người ta vẽ ở trên tranh vậy. Nhất Thời, chàng không biết phải trả lời thế nào cho phải.

Dật Tư nghiêm nét mặt lại nói với Tiêu Anh:

-Tiêu đại tỷ, Tạ Dật Tư tôi may mắn được làm chưởng môn của phái Điểm Thương, tất nhiên phải biết quý trọng tên tuổi của mình. Chúng tôi đã kết oán với vợ chồng Song Ma, thì chúng tôi phải tự giải quyết với vợ chồng y chưa chưa đến nỗi phải lợi dụng đại tỷ liều thân thí mạng hộ chúng tôi. Đại tỷ không đoán ra được thâm ý của chúng tôi đâu.

Tiêu Anh hơi ngẫm nghĩ cười nói:

-Vậy, tâm ý của tiên tử như thế nào, có thể cho ngu tử bết hay không?

Độc Cô Sách thấy Dật Tư nói như vậy cũng ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn người chị họ.

Dật Tư chỉ tay vào Độc Cô Sách mà nói tiếp:

-Tiêu đại tỷ, tôi nghe nói đại tỷ tuyển Độc Cô biểu đệ của tôi làm đông sàng quý tể, tôi mới nghĩ tới cách tương kế tựu kế, không ngờ chuyện lại hoá thành thật.

Hoặc giả do mối lương duyên này mà may ra nó hoà giải nỗi sự tích oán của đại tỷ với Ôn Sa bấy nhiêu năm nay.

Tiêu Anh ngơ ngác không hiểu, cau mày lại hỏi:

-Tạ tiên tử có thể giải thích tường tận một chút nữa cho tôi hay được không?

Dật Tư vừa cười vừa hỏi lại:

-Có lẽ đại tỷ chưa biết Độc Cô biểu đệ của tôi còn có một bạn gái rất tri kỷ nữa phải không?

Quả nhiên Tiêu Anh rất kinh ngạc hỏi lại:

-Con nhỏ ấy là ai?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Chuyện thiên hạ lắm lúc thực may mắn, không ai có thể ngờ được, nhất là về thiên duyên của người đời. Người bạn gái ấy của Độc Cô biểu đệ lại là Ôn Băng, con gái của Ôn Sa.

Tiêu Anh nghe nói thất kinh la lớn một tiếng, người run rẩy bấy vội hỏi tiếp:

-Sao... lại có chuyện ngẫu nhiên kỳ lạ đến như thế được!

-Đối với mối oan thù của đại tỷ với Ôn Sa, tiểu muội cũng đã sớm biết là do hai chữ hiểu lầm mà nên, chứ lỗi không ở một bên nào hết, phải sớm nghĩ cách hoà giải mới được. Nếu không có thể khiến được Ôn Băng với lệnh ái, một đôi chị em cùng cha khác mẹ, mà cùng lấy Độc Cô biểu đệ, thì có lẽ trận mưa máu gió tanh này sẽ hoá thành một cuộc nhân duyên vui vẻ.

Tiêu Anh nghe nói mặt lộ vẻ rất cảm động, định lên tiếng cảm ơn Dật Tư, nhưng nàng đã vẫy tay gọi Độc Cô Sách:

-Độc Cô biểu đệ, lại đây ngu tỷ có chuyện muốn nói với hiền đệ.

Thì ra Độc Cô Sách hổ thẹn quá, không sao ngồi cạnh đó nghe hai người nói chuyện được mới giả bộ ngấm trắng mà thủng thẳng đi ra chỗ mép núi. Chàng bỗng nghe thấy Dật Tư gọi mới đi tới. Dật Tư bật cười hỏi tiếp:

-Biểu đệ không nên e lệ như thế, và phải gọi Tiêu đại tỷ thêm một câu nhạc mẫu nữa.

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Vừa rồi tiểu đệ... chả... đã gọi rồi là gì?

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Đại trượng phu làm gì cũng phải nên quang minh lỗi lạc, không nên che lấp những sự lầm lỗi của mình. Vừa rồi hiền đệ tưởng Tiêu đại tỷ với Ôn Băng cô nương có mối thù rất lớn, nên hiền đệ mới cân nhắc thâm, giả bộ gọi đại tỷ là nhạc mẫu. Nhưng bây giờ lá huyết thư của Ôn Sa đã ở trong tay của ngu tỷ, mới biết Tiêu đại tỷ không phải là kẻ thù của Ôn Băng, trái lại chị ấy là mẹ của cô ta. Hiền đệ đã được diễm phúc rất lớn, một mình độc chiếm đại tiểu nhị Kiều như vậy chả

lễ hiền đệ lại không nên thành thực và cung kính mà gọi lại đại tử một câu nhạc mẫu nữa hay sao?

Thấy Dật Tư nói như vậy, Độc Cô Sách càng ngờ ngác hồ đồ thêm, nhưng trong lòng chàng không biết là mừng? Là yêu? Hay là hổ thẹn? Tuy vậy chàng vẫn nghe lời nàng mà cung kính vái Tiêu Anh một lạy và gọi y thị bằng nhạc mẫu lần nữa.

Tiêu Anh hớn hử cười khanh khách và nói:

-Sung sướng thực! Sung sướng thực! Không ngờ mấy vụ tâm nguyện của già này lại đều được giải quyết xong hết! Từ nay trở đi Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh không cần tránh mặt người đời nữa, mà cần phải có một bộ mặt mới xuất hiện với đời mới được!

Dật Tư vừa cười vừa đỡ lời:

-Ngày hôm nay Tiêu đại tử có nhiều chuyện mừng quá, tiểu muội phải biểu đại tử một món quà làm lễ vật mừng mới được.

Tiêu Anh liếc nhìn Độc Cô Sách một cái cười hỏi lại:

-Tạ tiên tử, đến lễ vật cho con rể khi mới chạm mặt mà ngu tử còn chưa có, thì ngu tử đâu dám nhận lễ vật mừng của hiền muội trước như thế?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Người nào cũng vậy, trong khi ra ngoài thì làm gì có mang theo mọi vật, cả tiểu muội cũng vậy, món lễ vật mừng đại tử đây chỉ là tờ giấy của một người tú tài thôi.

Tiêu Anh đảo ngược đôi người một vòng, rồi mỉm cười hỏi:

-Một tờ giấy của tú tài ư? Chẳng lẽ hiền muội lại muốn làm một bài thơ gì tặng cho ngu tử chăng?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Lễ vật của tiểu muội biểu đại tử đây không phải là một tờ giấy hay một bài thơ gì cả, mà chỉ là một chữ thôi.

Tiêu Anh càng thắc mắc không hiểu, liền cười hỏi tiếp:

-Một chữ ư?

Dật Tư vừa đỡ lời vừa nhìn Độc Cô Sách, nói tiếp:

-Độc Cô biểu đệ để ngu tử phải phiền đến bộ óc hiền đệ một chút để khôi phục lại linh trí đã hồ đồ hàng nửa ngày trời rồi. Biểu đệ thử đoán xem ngu tử tặng một chữ cho nhạc mẫu của hiền đệ để làm lễ vật. Chẳng hay chữ đó là chữ gì?

Chỉ hơi suy nghĩ một chút, Độc Cô Sách đã hớn hử đáp:

-Tiểu đệ đa đoán ra được rồi!

Dật Tư hỏi tiếp:

-Có thực đầu óc của hiền đệ đã khôi phục lại được linh trí rồi đấy không? Vậy hiền đệ thử nói ra, ngu tử xem có đúng hay không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Tiểu đệ đã đoán thì thế nào cũng phải đúng. Có biểu tở định tặng một chữ làm lễ vật mừng cho nhạc mẫu của tiểu đệ. Chữ đó là chữ Thánh để thay vào chữ Quý ở trong biệt hiệu Bạch Phát Quý Mẫu phải không?

Dật Tư gật đầu quay sang nói với Tiêu Anh rằng:

-Xin thành thực mừng cho đại tở. Người ta quý nhất là biết quay đầu trở về đường thiện, nên Dật Tư này xin mừng chị chữ Thánh mà Độc Cô biểu đệ vừa nói đó.

Tiêu Anh lắc đầu thở dài đáp:

-Hai bàn tay của Tiêu Anh đã dính đầy máu tanh, bây giờ chỉ mong quần hùng của võ lâm cho phép ngu tở được quay trở về chánh đạo, đó là một sự đại hân hạnh rồi, chứ ngu tở rất lấy làm hổ thẹn, không dám nhận cái tên Bạch Phát Thánh Mẫu như thế, mà chỉ muốn được người ta gọi mình là Bạch Phát Từ Mẫu cũng đã mãn nguyện lắm rồi!

Dật Tư lại khuyên:

-Đại tở cứ yên tâm, hãy không nói đến chuyện con gái của đại tở, tiểu muội dám chắc Ôn Băng xem xong lá huyết thư của mẹ cô ta, thế nào cô ấy cũng sẽ nhận đại tở làm mẹ ngay.

Tiêu Anh thở dài đáp:

-Tạ tiên tử nói rất lý tưởng, nhưng ngu tở đâu dám ước vọng một cách quá đáng như vậy!

Dật Tư lại nói tiếp:

-Đó là một việc hợp tình hợp lý, sao đại tở lại bảo là ước vọng quá đáng được? Chờ ngày mai gặp gỡ vợ chồng Âm Dương Song Ma xong chúng tôi thế nào cũng hoá giải mối thù ấy cho đại tở để mẹ con được đoàn tụ với nhau.

Tiêu Anh càng cảm động thêm đưa mắt nhìn Dật Tư, với giọng nói chí thành, nghiêm nghị đỡ lời:

-Nếu tiên tử có thể làm cho ngu tở được toại nguyện sự ước mong đó, thì Tiêu Anh này nguyện làm nô bộc cho phái Điểm Thương, suốt đời chịu nghe tiên tử sai bảo.

Dật Tư vội xua tay và cung kính cảm tạ rằng:

-Tiêu đại tở chớ nên nói quá lời như thế, Tạ Dật Tư rất hoan nghênh Bạch Phát Thánh Mẫu sẽ vĩnh viễn làm bạn thân của phái Điểm Thương.

Độc Cô Sách đứng cạnh đó lắng tai nghe, tới đây chàng liền xen lời khê hỏi Dật Tư rằng:

-Biểu tở, sự thực Ôn Băng cô nương phải dùng họ gì mới đúng?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Đó là một đại sự, cả ngu tở cũng hồ đồ quên hỏi nhạc mẫu của hiền đệ điều đó.

Tiêu Anh vừa cười vừa hỏi:

-Tạ tiên tử muốn hỏi ngu tử đại sự gì thế?

Dật Tư đáp:

-Đến giờ Ôn cô nương phải nên đổi họ quy tông, nhưng chưa biết cha của cô ta họ gì? Xin đại tử cho hay?

Nghĩ đến chuyện xưa, mặt lại lộ vẻ rầu rĩ, Tiêu Anh thủng thủng đáp:

-Cha của nó họ Mộ Dung tên là Thu.

Dật Tư kêu "ồ" một tiếng khẽ gật đầu nói:

-Nếu vậy từ nay trở đi Ôn cô nương phải gọi lại là Ngọc Mỹ Nhân Mộ Dung Băng mới đúng.

Nàng vừa nói dứt đưa mắt nhìn Độc Cô Sách bỗng kinh ngạc hỏi:

-Độc Cô Biểu đệ làm sao thế?

Thì ra Độc Cô Sách vừa nghe thấy Tiêu Anh nói tên chògn y thị là Mộ Dung Thu, mặt liền biến sắc người run lẩy bẩy lênngay.

Dật Tư hỏi như vậy mà Độc Cô Sách không trả lời, trái lại hỏi Tiêu Anh rằng:

-Nhạc mẫu có phải lệnh ái là Mộ Dung Bích đấy không?

Tiêu Anh ngạc nhiên vừa cười vừa hỏi lại:

-Sao hiền tể lại biết? Chẳng lẽ hiền tể và Mộ Dung Bích đã quen biết nhau rồi hay sao? Như vậy hiền tể đủ biết nhạc mẫu không nói ngoa đấy chứ?

Lúc ấy Độc Cô Sách bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, vì chàng đã chứng thực sự ước đoán củ mình không sai. Tiêu Anh với Dật Tư thấy thái độ của chàng như vậy đều ngơ ngác nhìn chàng.

Từ trước đến nay Độc Cô Sách vẫn yên trí người đã cùng mình điên đảo một phen ở trong Tây Thi cốc ngày nọ là Mộ Dung Bích và từ đó đến nay chàng vẫn ghét nàng ta quá dâm dăng, bây giờ lại thành vợ thành chồng thực sự. Cho nên mới kinh hãi đến như vậy.

Chàng định kể lại câu chuyện đó, nhưng nhận thấy chuyện ấy rất hoang đường vả lại nói toạc ra là mình không ưa sự quá dâm ô của Mộ Dung Bích như vậy thì làm sao mà nói ra mồm được? Chàng không ngờ cuộc hôn nhân này lại thành sự thật rồi, muốn chối bỏ cũng không được mà từ chối thì mình lại không muốn lấy phải một người vợ dâm dăng như thế. Lúc này chàng tiến thoái lưỡng nan, cũng vì vậy mà chàng không dám nhìn vào tầm mắt của Tiêu Anh với Dật Tư đang nhìn mình.

Dật Tư càng hoài nghi thêm vội tiến lên một bước khẽ hỏi:

-Biểu đệ, chuyện gì thế?

Nhưng tiến lên một bước thì Độc Cô Sách lại lùi hai bước, mặt cũng tái mét chẳng nói chẳng rằng. Tiêu Anh cũng tiến gần mỉm cười hỏi:

-Hiền tể, có chuyện gì cứ nói đi, việc gì mà phải hổ thẹn như vậy? Có phải hiền tể đã gặp mặt con gái của nhạc mẫu là Mộ Dung Bích rồi phải không?

Độc Cô Sách vừa lui bước gật đầu. Tiêu Anh lại hỏi tiếp:

-Có phải con gái của nhạc mẫu đẹp như hoa nở, trong trắng như ngọc ngà phải không?

Độc Cô Sách không dám phủ nhận sắc đẹp của Mộ Dung Bích nên thấy Tiêu Anh nói như thế chàng lại gật đầu. Tiêu Anh rất thương đứa con gái duy nhất thấy Độc Cô Sách gật đầu khen ngợi, lại càng tươi cười thêm, hơn hử hỏi tiếp:

-Độc Cô hiền tể đã biết con gái của già này đẹp tuyệt trần và bây giờ lại được kết duyên Tân Tấn với nhau rồi. Vậy tại sao thần sắc của hiền tể lại không vui như thế?

Lúc ấy Độc Cô Sách đã lui tới chỗ mép sườn núi rồi vì không biết trả lời câu hỏi của Tiêu Anh ra làm sao nên cứ cảm thấy mơ hồ ngẩn ngơ, sau cùng chàng nghiêng rặng mí mắt nhìn vai một cái nhảy lui ngay về phía sau hơn bốn trượng, như sao sa rớt thẳng xuống dưới vực thẳm sâu nghìn trượng ngay.

Dật Tư với Tiêu Anh có ngờ đâu Độc Cô Sách lại có cử chỉ ấy, nên cả hai người đều thất thanh kêu la, và vội giơ tay ra ngăn cản thì đã muộn rồi.

Hai người đứng ở mép núi nhìn xuống bên dưới chỉ thấy Độc Cô Sách biến thành một cái chấm đen, rơi vào đám mây bay lơ lửng mất tích.

Nếu không có cách giải cứu đặc biệt hay gặp cơ duyên gì thì dù Độc Cô Sách có là xương đồng da sắt đi chăng nữa, khi rớt xuống dưới đáy thung lũng thể nào cũng bị tan xương nát thịt.

Tạ Dật Tư thân làm chưởng môn của phái Điểm Thương, đã từng trải trăm trận đấu và qua bao nhiêu sự nguy hiểm gian truân, mà gặp trường hợp này nàng cũng phải cuống quýt, lắc đầu thở dài, ứa nước mắt ra.

Tiêu Anh mặt lầm lì, mắt nhìn xuống dưới sơn cốc mòm lảm bảm tự hỏi:

-Lần thứ nhất Tiêu Anh ở trong Thiên Ma phái biết giác ngộ quay trở về đường chính, thì chồng của tôi Mộ Dung Thu bị thảm họa. Đến giờ thay đổi hành vi lần nữa thì con rể của tôi Độc Cô Sách lại bị kết quả thảm khốc như thế này! Chẳng lẽ số trời đã định, Tiêu Anh này phải làm Bạch Phát Quỷ Mẫu nham hiểm độc ác mãi hay sao?

Nghe y thị nói như vậy, Dật Tư rùng mình đến thoát một cái, vội trấn tĩnh tâm thần và khuyên rằng:

-Xin Tiêu đại tử không nên tức giận như thế. Không hiểu Độc Cô biểu đệ có việc gì mà lại có cử chỉ lạ như thế? Nhưng tướng của y không phải là tướng yếu, lại có tuyệt học của Đại Bi Tôn Giả may ra y không bị chết đâu. Chúng ta hãy xuống dưới sơn cốc tìm kiếm xem sao đã?

Tiêu Anh cười một tràng dài, gật đầu đáp:

-Xuống dưới sơn cốc tìm kiếm xem, đó là lẽ dĩ nhiên rồi. Nếu y bị chết thì chị em ta nhặt xác cho y. Nếu y chưa chết thì ngu tử vui lòng huỷ bỏ hôn ước để y khỏi đau lòng.

Hai người bàn định với nhau xong, liền đi xuống dưới sơn cốc tức thì.

Dật Tư thắc mắc hỏi:

-Đại tử, theo đại tử vừa nói thì nhân phẩm của Mộ Dung cô nương tài hoa như vậy và nhan sắc lại tuyệt vời, sao Độc Cô biểu đệ lại...

Không đợi Dật Tư nói dứt, Tiêu Anh đã đỡ lời:

-Ngu tử cũng rất thắc mắc, nhưng chỉ mong Độc Cô lão đệ chưa chết. Tiêu Anh vui lòng cho phép y huỷ bỏ hôn ước. Nhưng dù sao cũng phải hỏi cho ra nguyên nhân mới được.

Dật Tư vừa đi vừa cau mày lại suy nghĩ. Nàng bỗng lên tiếng nói tiếp:

-Tiêu đại tử, tiểu muội đã nghĩ ra được nguyên nhân ấy rồi.

-Tiên tử thử nói xem?

-Chắc trong khi hành đạo chốn giang hồ Độc Cô biểu đệ đã gặp Mộ Dung cô nương rồi và hai người đã kết thâm thù với nhau. Nay đột nhiên kết thành vợ chồng, nên biểu đệ mới cảm thấy tiến thoái lưỡng nan mà phải đâm đầu xuống vực thăm như vậy cũng nên?

Tiêu Anh nghe thấy Dật Tư nói như vậy cũng phải sợ hãi liền đáp:

-Tạ tiên tử đoán như vậy có lẽ đúng. Nhưng tại sao Độc Cô lão đệ lại không chịu thổ lộ chân tình ấy cho chúng ta hay để cùng kiếm cách giải thoát mà lại đại dột nhảy xuống vực thăm tự tử như thế?

Dật Tư gượng cười:

-Nếu tiểu muội đoán không sai. Việc đó thể nào cũng lỗi tại biểu đệ trước. Nên sắc mặt của y mới bẽn lẽn như vậy và ấp úng mãi không sao nói lên tiếng được.

Hai người tới dưới đáy thung lũng đều kinh ngạc và hoài nghi vô cùng vì kiếm mãi không thấy tung tích của Độc Cô Sách đâu hết.

Tiêu Anh cau mày nói tiếp:

-Sao lại có lắm chuyện không thể tưởng tượng được xảy ra cùng một lúc thế này? Nếu Độc Cô lão đệ chết thực thì dưới đáy thung lũng này phải có xác chết chứ? Nếu Độc Cô lão đệ bị thương thì phải nằm ở quanh đây rên rỉ? Nhưng bây giờ không có tung tích của y ở nơi đây. Ngu tử không tin y bị rớt từ trên cao xuống mà không việc gì rồi bỏ đi như thế được?

Xuống dưới đáy thung lũng, không thấy xác của biểu đệ Dật Tư mới yên tâm, liền mỉm cười nói với Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tử, việc này tuy thần bí khó hiểu, nhưng không thấy xác của biểu đệ, chúng ta có thể đoán chắc rằng y chưa chết. Bây giờ chúng ta tạm rời khỏi nơi đây

trước khi tiểu muội chắc thế nào cũng phải kiểm thấy y. Xin đại tử cứ yên tâm tiểu muội thế nào cũng phải tìm cho ra manh mối rồi thưa cùng đại tử sau.

Sự thế đã xảy ra như vậy. Tiêu Anh cũng đành nghe lời Dật Tư, y thị gượng cười đáp:

-Tạ tiên tử, chúng ta thử quay trở lên tìm kiếm lần nữa xem sao đã?

Dật Tư gật đầu, hai người lại quay trở lên, vừa đi vừa xem xét vách núi chỗ Độc Cô Sách rớt xuống, để xem Độc Cô Sách có vết tích gì sót lại không? Nhưng tìm kiếm mãi cũng không thấy gì hết, Dật Tư liền nói với Tiêu Anh rằng:

-Đại tử, quý hồ biểu đệ chưa chết, tiểu muội dám chắc việc này thế nào cũng ra manh mối. Bây giờ chúng ta hãy tạm gác chuyện của y sang bên đã. Bây giờ đại tử phải quyết định trước, rời khỏi nơi đây rồi đi kiểm Ôn Băng đưa cho cô ta xem lá huyết thư để tiêu giải mối đại cừu trước, hay là đi kiểm Mộ Dung Bích hỏi xem cô ta đã có thâm thù gì với Độc Cô biểu đệ?

-Tạ tiên tử, theo ý ngu tử thì chuyện này nên để tới ngày mai vào đúng giờ này hãy nói tới thì hơn.

Dật Tư hỏi tại sao? Tiêu Anh đáp:

-Vợ chồng Âm Dương Song Ma khó đấu lắm, tuy công lực ngu tử đã luyện thành công hai môn võ công rất ác độc, nhưng chỉ dám nói có năm thành là có thể thắng nổi họ thôi. Nếu ngay mai ngu tử bị y thị giết chết thì tất cả ân oán đều tiêu tan hết, như vậy còn đi tìm kiếm Ôn Băng với Mộ Dung Bích nữa làm gì?

Dật Tư vội xua tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Thưa đại tử, việc ngày mai tiểu muội muốn một mình đảm nhiệm việc ấy. Vì ân cừu của bản thân với con gái của y mà đại tử bị phiền não quá nhiều, nên đại tử khỏi...

Tiêu Anh vừa cười vừa cướp lời:

-Tạ tiên tử bất cứ biểu đệ của tiên tử có thành tể tử của ngu tử hay không ngu tử cũng bắt chấp. Nhưng ngu tử đã hứa giúp tiên tử rồi thì ngày mai thế nào cũng phải liên tay với tiên tử đối phó với vợ chồng Song Ma. Hai chúng ta đấu với vợ chồng chúng chưa chắc đã đắc thắng. Vậy một mình tiên tử dù võ công cao siêu đến đâu cũng không thể nào địch nổi vợ chồng chúng đâu.

Dật Tư thấy Tiêu Anh có lòng thành như vậy không tiện từ chối nữa, liền quyết định thăm thế nào mình cũng sẽ giúp cho y thị hoà giải mối đại thù với Ôn Băng để báo đáp tấm thịnh tình này của y thị.

Thế là cân quắc nhị kiệt tinh tâm định khí ở lại trên núi Đinh Vân để chờ đợi vợ chồng Song Ma đến phó ước.

Đêm Trung Thu đã qua, sáng ngày mười sáu đã đến. Rồi từ sáng tới trưa, từ trưa đến chiều tối, hai người đợi chờ mãi cũng không thấy vợ chồng Dương Thúc Độ tới.

Tiêu Anh rất ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Xưa nay Âm Dương Song Ma không bao giờ sai lời hứa cả. Cuộc hẹn ước hôm nay liên can tới mối thù cho con gái cứng duy nhất của vợ chồng y. Vậy sao đến giờ vẫn chưa thấy vợ chồng y tới?

Y thị vừa nói dứt, bên dưới chân núi đã có tiếng rú kinh người vọng lên. Tiếp theo đó, một cái bóng người nhanh như điện chớp phi lên trên đỉnh núi. Người vừa tới đó có phải là một trong hai vợ chồng Song Ma hay không? Tại sao vợ chồng y lại chỉ có một người tới như vậy?...

Hãy nói Độc Cô Sách nhảy xuống dưới vực thăm trước. Chàng bỗng nghe nói Mộ Dung Bích người mà mình ghét nhất, lại là con gái của Tiêu Anh, khiến chàng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, bất đắc chí mới đánh liều nhảy xuống vực thăm. Nhưng khi đang lơ lửng trên không chàng mới nhận thấy mình không nên chết như thế vội, việc ở Tây Thi cốc là mình trúng phải chất kỳ độc của Tây Thi Thiệt, chứ không phải là mình hoang đường truy lạc, như vậy mình vẫn có thể thản nhiên trách Mộ Dung Bích phẩm cách thiếu đoan trang, rồi mình xin thủ tiêu hôn ước với Tiêu Anh. Huống hồ mình là môn hạ của ân sư, mà ân sư lại chỉ có một mình mình thôi, ngày thường dạy dỗ mình không quản công khó nhọc để mong mình đàn kiếm giang hồ phó chính khí đả bất bình, làm rạng rỡ cho võ lâm. Sao bây giờ mình lại hồ đồ mà nhảy xuống vực thăm tự tử như thế này, không những không rửa sạch được nỗi oan ức ở Tây Thi cốc, mà còn làm cho ân sư đau lòng là khác, dù mình tôn kính Tiêu Anh đã cải tà quy chính, mình không nhẫn tâm chê trách Mộ Dung Bích, người mà y thị đã coi như là thánh nữ và quý hơn tính mạng lại là một thiếu nữ dâm đãng không thể tưởng tượng được. Nếu mình chỉ trích Mộ Dung Bích như thế thì Tiêu Anh thế nào cũng đau lòng vô cùng. Mình định tạm thời nhận lời trước, để chờ đấu với Âm Dương Song Ma xong hãy đến Thiên Nam đại hội sang năm, quét sạch Hoàn Vũ Cửu Sát rồi, lúc ấy mình hy sinh tính mạng, như vậy chẳng hơn là chết một cách vô giá trị như thế này? Thực là cổ nhân nói không sai, có cái chết nặng tựa như Thái Sơn mà cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Tuy lúc này Độc Cô Sách đã hiểu thấu lý lẽ ấy, nhưng khốn nỗi thân hình đang bị rơi xuống nhanh như sao, thì biết làm sao được?

Người nào cũng vậy, khi nhảy xuống sông tự tử lúc bị ngập nước rồi mới biết hối hận, người uống thuốc độc cũng thế, đến khi thuốc độc làm nguy, thì mới cảm thấy tham sống biết bao, nhưng muốn thoát chết thì đã muộn rồi. Cho nên thánh hiền mới có câu: "Sa chân một bước ngàn thu hận, hồi tâm hoá khách trăm năm". Lúc này Độc Cô Sách đúng như trường hợp của những người nói trên, chàng mới biết hành động của mình thực quá ngu xuẩn, nhưng người đang rớt xuống dưới thung lũng, đang xuyên qua những đám mây bay lơ lửng...

Không biết có phải số chàng không đáng chết, hay là nhờ tổ tiên chàng có ân đứng nên được may mắn có người bảo vệ cho chàng chăng?

Trong lúc chàng rớt xuống được hơn ba mươi trượng thì bỗng có một sức lực mạnh vô cùng ở vách núi đưa ra, khiến người chàng đang rớt thẳng lại hoá ra bay chéo lên, nhờ vậy đã rớt xuống chậm hẳn.

Độc Cô Sách là người có tuyệt kỹ, nay bỗng có khí lực trợ giúp như thế, chàng vội vận chân khí ra, giở thân pháp "Phi thúy phiêu phong" ra (sợi bông bay lơ lửng) mà thuận tay chộp luôn một sợi dây mây ở chỗ vách núi, nhưng vì người chàng nặng và đà rớt xuống vài trượng nữa, chờ khi chàng thấy đã rớt xuống chậm hẳn lúc ấy chàng mới hơi dùng sức đưa người vào trong một tảng đá ở gần đó, dù sao quần áo và da thịt cũng bị rách và cọ sát nhiều chỗ.

Độc Cô Sách vừa hoàn hồn xong, ngừng mặt nhìn vào vách núi ở phía đối diện và nghĩ bụng:

"Không hiểu cao nhân nào đã dùng cương khí cứu ta như thế?"

Chàng để ý nhìn kỹ, thấy vách núi bên đó thẳng tuột như vách tường, không có một bóng người nào hết, sau chàng thấy phía bên trên chừng hai ba chục trượng có một cây thông cổ thụ, với một bụi mây, hình như trong bụi mây có một cái hang động. Chàng đoán chắc người cứu mình thể nào cũng ở trong hang động đó. May thay chỗ gần chàng đứng có một sợi mây lâu năm rất dài đeo lơ lửng ở trên vách núi, chàng liền đi tới đó coi thử sợi mây xem có đủ sức không rồi mới nắm sợi mây ấy đu mạnh để sang vách núi bên kia. Thế là chàng không khác gì là một con vượn đã đu sang được bên kia vách, cách xa chỗ chàng vừa đứng chừng hai mươi trượng.

Lúc ấy Dật Tư và Tiêu Anh đang xuống dưới đáy thung lũng tìm kiếm chàng.

Độc Cô Sách vừa hổ thẹn vừa hoảng sợ rõ ràng trông thấy hai người đang tìm kiếm mình hần hoi, nhưng chàng không dám ra gặp hai người, mà chỉ núp ở trong bụi mây để chờ Dật Tư với Tiêu Anh đi khỏi mới dám lộ mặt ra mà leo tới hang động chàng đã trông thấy hồi nãy.

Hang động này không lớn lắm, nhưng tối đen như mực và không biết sâu rộng ra sao.

Độc Cô Sách đã nhận định người cứu mình thể nào cũng ở trong hang động, dẫu gì chàng lại không muốn gặp hai người, nên vội tiến vào trong hang động ấy luôn.

Ngờ đâu chàng vào trong hang đó đi được một quãng đã thấy một thứ mùi thơm kỳ lạ, càng đi sâu vào bao nhiêu mùi thơm ấy càng nồng bấy nhiêu. Chàng vừa hít mạnh một cái, đã thấy thần trí mê man, rồi bất tỉnh nhân sự ngay.

Không biết mê man bao lâu, khi lai tỉnh, giật mình kinh hãi, vì thấy mình đang nằm trong một cái hang động rất lớn và tối om như mực. Chàng kêu "ủa" một tiếng, vội ngồi ngay dậy thì bỗng trong bóng tối có giọng khàn khàn hỏi:

-Lão đệ đã tỉnh rồi đấy à? Lão đệ đã thử hít một hơi thật mạnh xem bụng và ngực có đau nhức không?

Độc Cô Sách tuân theo lời dạy bảo của người đó hít thử một cái cảm thấy không việc gì cả, liền chấp tay vái chào vừa cười vừa đáp:

-Thưa tiền bối, tại hạ không thấy đau đớn gì hết.

Người nọ ngạc nhiên khẽ thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Mùi thơm mà lão đệ ngửi phải là của một con nghiệp long rất kỳ độc phun ra, người thường trúng phải chất độc ấy của nó dù không chết thì ngực và bụng cũng bị đau mấy ngày. Nay lão đệ chỉ mê man bất tỉnh có mười tám giờ đã lành mạnh ngay, thực là hiếm có.

Độc Cô Sách thất kinh hỏi:

-Thưa tiền bối, tại hạ đã mê man mười tám giờ rồi ư?

Giọng khàn khàn ấy đáp:

-Lão đệ ngộ độc vào tối Trung Thu, bây giờ đã là mười bảy tháng tám rồi.

Nghe thấy đối phương nói mười bảy tháng tám, Độc Cô Sách biết chị họ mình với Tiêu Anh hai người kịch chiến với Âm Dương Song Ma từ hồi hôm rồi. Chàng rất lo âu không biết kết quả trận ác chiến hiếm có ấy ra sao? Ai thắng ai bại? Ai mất ai còn?

Nghĩ tới đó chàng lại thấy giọng khàn khàn kia hỏi tiếp:

-Có phải lão đệ cảm thấy trong người khó chịu đấy không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Cám ơn lão tiền bối đã hai lần ra tay cứu giúp, tại hạ đã lành mạnh như thường không cảm thấy khó chịu chút nào.

Người nọ ngạc nhiên hỏi lại:

-Lão phu chỉ cho lão đệ uống thuốc giải độc thôi, chứ không hề ra tay cứu lão đệ lần thứ hai nào cả.

Độc Cô Sách bèn kể chuyện hôm Trung Thu mình bị rớt xuống dưới vực thẳm như thế nào cho đối phương nghe rồi chàng ngạc nhiên hỏi lại:

-Chả lẽ người sử dụng Vô hình cương khí cứu viện khiến tại hạ không bị tan xương nát thịt không phải là tiền bối ra tay hay sao?

Ông già có giọng khàn khàn thở dài một tiếng rồi đáp:

-Lão đệ quý đại danh là gì? Tương lai của lão đệ rất rực rỡ.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ họ Độc Cô tên là Sách, chưa thỉnh giáo lão tiền bối quý tính danh là gì? Tại sao lão tiền bối lại khen ngợi tại hạ như thế?

-Lão phu không dùng đến tên tuổi đã lâu rồi, Độc Cô Sách lão đệ cứ gọi lão là Bán Tử lão nhân đi, còn lão đoán chắc lão đệ tương lai rất rạng rỡ, là vì thấy lão đệ bị rớt xuống vực thẳm không chết, như vậy là người có phúc lớn, cho nên mới

dám nói như thế. Hang động cổ lão đang ở đây là một quái động, trong động không những có con Bích Long rất kỳ độc và cứ đến mùa một hay ngày rằm, trong động thể nào cũng có một luồng cương khí rất mạnh phủ ra. Lão đệ rất tốt phúc, nên khi rút xuống vừa gặp cương khí ở trong động phủ ra, cho nên lão đệ mới thoát chết, như vậy tương lai của lão đệ chả sẽ rạng rỡ vô cùng là gì? Lão đệ đã có phước như vậy, cần cốt và tư chất lại đặc biệt hơn người, từ giờ trở đi bất cứ làm việc gì lão đệ cũng sẽ thành công hết.

Độc Cô Sách nghe tới đó toát mồ hôi lạnh ra và nghĩ bụng:

"Lần này may mắn thoát chết, từ lần sau trở đi nhất cử nhất động ta phải hết sức cẩn thận mới được, chứ không mù quáng và xúc động như lần này nữa".

Trong lúc chàng đang nghĩ ngợi, thì Bán Tử lão nhân lại thở một tiếng thực dài có vẻ rất náo nùng, hình như ông ta đã có nỗi khổ tâm gì rất đau đớn vậy.

-----oO-----